

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **J. G.**, zastoupeného Mgr. Martinem Písarovičem, advokátem, se sídlem Břeclav, nám. T. G. Masaryka 17, proti žalovanému **Policejnímu prezidentovi**, se sídlem Policejní prezidium, Praha 7, Strojnická 27, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2006, č. j. 6 Ca 56/2004 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věcech služebního poměru ze dne 24. 2. 2004, č. 69. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ředitele Policie České republiky Správy Jihomoravského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2003, č. 1956, o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, a jeho rozhodnutí potvrdil.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že se městský soud nedostatečně vypořádal s vadami správního řízení, které namítal v žalobě. Stěžovatel má za to, že rozhodnutí, které mu bylo doručeno, mělo být služebním funkcionářem vlastnoručně podepsáno. Městský soud se touto námitkou zabýval jen okrajově

a dovodil, že z § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru tato povinnost neplyne. Postačí, že je služebním funkcionářem podepsáno alespoň jedno vyhotovení rozhodnutí a účastníkovi řízení pak může být doručena jeho fotokopie. S tím stěžovatel nesouhlasí, zdůrazňuje, že pouhá fotokopie nemůže vyvolat účinky rozhodnutí. Městský soud se nedostatečně zabýval stěžovatelovou námitkou neobjektivnosti znaleckého posudku Ing. V. Znalec totiž pouze teoreticky hodnotil stěžovatelem uvedené možné příčiny dopravní nehody, aniž by bezprostředně zkoumal vozidlo samé. Soud se nezabýval také tvrzením ohledně závady na vozidle, kterou stěžovatel doložil potvrzením z autoopravny. Soud pouze konstatoval, že při nehodě mohlo dojít k poškození podvozku. Podle stěžovatele nebylo dostatečně zjištěno, kdy předmětná závada vznikla, tj. zda nevznikla ještě před nehodou a nebyla tak příčinou nehody. Rozhodnutí městského soudu považuje stěžovatel za nepřezkoumatelné, neboť „neuvádí důkazy, z nichž vyvozuje skutečný stav věci, o nějž správní orgány obou stupňů opřely svá rozhodnutí“. Podle stěžovatele soud pouze obecně konstatuje, že na jedné straně stojí jeho tvrzení a na straně druhé úřední záznamy policistů a podaná vysvětlení, aniž by konkretizoval, ze kterých důkazů které skutečnosti vyplývají. Stěžovatel dále namítá, že se soud nezabýval jeho tvrzením ve vztahu k nezákonnosti úředního záznamu pořízeného s jeho manželkou, neboť ta nebyla řádně poučena podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb. o možnosti odepřít podání vysvětlení. Stěžovatel poukazuje na to, že jeho manželka byla vyslechnuta jako svědkyně v soudním řízení o přezkumu rozhodnutí o přestupku, kde uvedla, že ji policisté řádně nepoučili a ihned ode dveří ji začali klást otázky vztahující se k věci. Upozorňuje také na to, že úřední záznam byl sepsán až po výslechu jeho manželky a ta jej ani nepodepsala. Při dalším podání vysvětlení dne 9. 10. 2003 byla již řádně poučena a vysvětlení odepřela. Podle stěžovatele tak není možné takto získané informace použít jako důkaz.

Dále stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že vysvětlení podaná panem Z. a F. jsou nevěrohodná. Soud totiž neuvádí žádné konkrétní důvody pro nevěrohodnost těchto vysvětlení; podle stěžovatele není možné určité důkazy označit za nevěrohodné jenom proto, že jiné důkazy prokazují skutečnosti odlišné. Má také za to, že služební funkcionáři nemohli rozhodnout o jeho propuštění ze služebního poměru dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o přestupku nebo v kázeňském řízení, případně si sami měli opatřit dostatečné důkazy. Služební funkcionář v daném případě porušil zákon, neboť si učinil předběžný závěr o vině a tím porušil zásadu presumpce nevinny. Stěžovatel také připomíná, že s účinností od 1. 3. 2006 byl zákonodárcem odstraněn příliš široký rámec správního uvážení při posuzování porušení služební přísahy, jak byl do té doby uveden § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Pokud by byl stěžovatel posuzován podle novelizovaného ustanovení, bylo by to pro něj dozajista příznivější. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že pokud služební funkcionář nepodepisuje všechny výtisky rozhodnutí, uvede se na nich ověřovací doložka „Za správnost“. Uvádí také, že v úředním záznamu ze dne 21. 9. 2003 nstržm. M. sdělil, že manželka stěžovatele byla podle § 12 zákona o policii poučena. Stěžovatelovo zpochybňování jejího sdělení považuje za účelové. Také upozornil, že v souladu s judikaturou správních soudů je pro rozhodnutí služebního funkcionáře irelevantní, že věc nebyla projednána v přestupkovém řízení. Rozhodnutí městského soudu považuje za správné a kasační stížnost navrhuje zamítnout.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s.ř. s. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. d) s.ř. s. (*nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*) spatřuje v tom, že se městský soud nedostatečně zabýval jeho žalobními námitkami. Nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) shledává v porušení zásady presumpce nevinny a v doručení nepodepsaného vyhotovení rozhodnutí služebního funkcionáře. Dál vytýká řadu vad v řízení před správním orgánem podle § 103 odst. 1 písm. b) s.ř. s. (*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*).

Ze spisu k tomu vyplynulo, že ředitel Policie ČR Správy Jihomoravského kraje rozhodnutím ve věcech služebního poměru ze dne 4. 11. 2003 propustil stěžovatele podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro úmyslné porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem s tím, že podle § 108 odst. 3 citovaného zákona služební poměr končí dnem doručení tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem shledal v tom, že stěžovatel při šetření dopravní nehody dne 21. září 2003 v 00.20 hodin na ul. K. v B., které byl účastníkem jako řidič motorového vozidla, úmyslně a nepravdivě uváděl skutečnosti s cílem zakrýt a zmařit objektivní šetření nehody. Jako policista, i když mimo výkon služby, řídil motorové vozidlo a způsobil dopravní nehodu po požití alkoholických nápojů. Dopustil se tak vícenásobného nečestného jednání. Při šetření nepravdivě uvedl, že se jako řidič s osobním motorovým vozidlem zn. Renault Clio pohyboval v místě dopravní nehody dne 20. 9. 2003 po 20.00 hod., kdy mělo údajně k dopravní nehodě dojít, přičemž bylo zjištěno a paní Ch. potvrzeno, že k dopravní nehodě došlo až dne 21. 9. 2003 v 00.20 hodin. Dále uvedl, že při jízdě došlo ke smyku v důsledku závady na vozidle a že nebylo funkční řízení. Toto tvrzení bylo vyvráceno znaleckým posudkem. Také nepravdivě sdělil, že po dopravní nehodě dne 20. 9. 2003 po 20.00 hodin odešel domů, kde spolu s manželkou vypil nespécifikované alkoholické nápoje a poté se vrátil na místo nehody. Výpovědi paní Ch. je vyvráceno i prvotní tvrzení jmenovaného, že vozidlo neřídil, i pozdější tvrzení, že v době nehody byl ve vozidle sám. Provedená dechová zkouška na alkohol byla pozitivní s výsledkem 2,05 promile alkoholu v krvi a stěžovatel se odmítl podrobit odběru krve nebo moči ke zjištění alkoholu. Proti tomu podal stěžovatel odvolání, které policejní prezident po předchozím projednání v poradní komisi rozhodnutím ze dne 24. 2. 2004 zamítl a rozhodnutí ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje potvrdil.

Správní spis dále obsahuje protokol o nehodě v silničním provozu, ve kterém je uvedeno, že dne 21. 9. 2003 v 00.40 hodin byla stále službě OOP ČR Břeclav nahlášena dopravní nehoda na K. ulici. K nehodě osobního motorového vozidla značky Renault Clio došlo téhož dne v 00.20 hodin tak, že stěžovatel nepřizpůsobil rychlost jízdy vozidla dopravně technickému stavu komunikace, před zatáčkou začal intenzivně brzdit a následně vyjel rovně přes obrubník na travnatou plochu, kde zůstal s vozidlem stát. Řidič uplatňoval na vozidle technickou závadu, která ohledáním vozidla zjištěna nebyla. Orientační dechová zkouška na alkohol byla pozitivní, stěžovatel nejprve s odběrem krve souhlasil, avšak u lékaře odmítl odběr krve i moči s odůvodněním, že nebyl účastníkem nehody. Podle záznamu o dechové

zkoušce bylo naměřeno 2,05 g/kg alkoholu. V protokolu o podání vysvětlení ze dne 21. 9. 2003 v 02:42 hod. stěžovatel uvedl, že k nehodě došlo dne 20. 9. 2003 ve večerních hodinách z důvodu závady na přední nápravě. Vozidlo ponechal na místě s tím, že je později přeparkuje, neboť s ním nešlo pohybovat. Po nehodě odešel nejprve domů, kde vypil s manželkou nějaký alkohol, poté se vrátil k vozidlu a za pomoci dvou náhodných chodců je odtlačil; v té době přijela policejní hlídka. Při podání vysvětlení dne 23. 9. 2003 pak stěžovatel nově uváděl, že při jízdě mohlo dojít k odpojení kontaktu od baterie vozidla a následnému uzamčení volantu. K osobám, které mu pomáhaly s odstraněním vozidla, nově uvedl, že se jednalo o jeho bratrance pana Z. a jeho kamaráda, nicméně v době kolize s ním v autě neseděli.

Vyslechnuto bylo i několik dalších osob. Pan J. F. k věci vypověděl, že kolem půlnoci se procházel po ulici společně s panem Z., když uviděli na travnaté ploše stát vozidlo a u něj jednu osobu. Poté, co poznali, že se jedná o stěžovatele, pomohli mu s vytlačěním vozidla z plochy. V podstatě shodné sdělení podal i F. Z. Strážník Městské policie Břeclav Č. vypověděl, že 21. 9. 2003 asi v 00:20 slyšel pod svými okny projíždět rychle vozidlo a poté zaslechl zvenku ránu, proto zavola hlídku městské policie, aby se jela podívat, co se stalo. Strážníci městské policie V. a M. uvedli, že na místo během několika minut přijeli a viděli tři osoby, jak se snaží vytlačit osobní auto, přičemž byl cítit v místě zápach, jako kdyby hořely pneumatiky, takže k nehodě patrně došlo těsně před jejich příjezdem. Skutečnost, že ve vozidle byly v době nehody tři osoby, potvrdila i očitá svědkyně nehody M. Ch., která v řidiči poznala stěžovatele. Hlídka Policie ČR, která místem nehody projížděla ve 22:30, dosvědčila, že se automobil odpovídající popisu v době jejich průjezdu na místě nehody nevyskytoval. V úředním záznamu ze dne 21. 9. 2003, kde nadstrážmistr M. popsal výjezd Policie ČR k nehodě, uvedl, že řidič, ve kterém byl poznán stěžovatel, jevil známky požití alkoholu svou vrávoravou chůzí a méně srozumitelnou řečí. Při dechové zkoušce mu byla naměřena hodnota 2,05 promile alkoholu v krvi, nicméně odběr krve odmítl. Při prováděném šetření byla po poučení podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb. (*pozn. soudu:* v záznamu je zjevně chybně uvedeno „č. 283/89 Sb.“) dotázána stěžovatelova manželka I. G., která uvedla, že její manžel odešel předešlého dne v 19:30 z bytu a řekl, že jde za kamarády. Poté jí telefonoval 21. 9. 2003 v 02:30 a řekl jí, že je na obvodním oddělení Policie ČR Břeclav, jelikož havaroval. Před odchodem z domu žádné alkoholické nápoje nepil. Při výslechu dne 9. 10. 2003 již manželka stěžovatele využila svého práva nevypovídat. Součástí spisu je i znalecký posudek, ve kterém Ing. V. dospěl k závěru, že příčina nehody byla v rychlosti jízdy vozidla v daném místě. Stěžovatelem namítané technické závady neshledal.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelovou námitkou, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jeho žalobními body (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). K tomu je třeba nejprve uvést, že v rámci tohoto důvodu kasační stížnosti Nejvyšší správní soud hodnotí pouze to, zda se městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. dostatečně vypořádal se všemi řádně uplatněnými žalobními body a nikoli správnost jednotlivých závěrů městského soudu. Jak vyplynulo z odůvodnění napadeného rozsudku městský soud se všemi stěžovatelovými žalobními body zabýval a se všemi se také dostatečně vypořádal. Je sice pravdou, že některým námitkám se věnoval obšírněji, zatímco jiné odůvodňoval spíše stručněji, avšak i toto stručnější odůvodnění bylo vždy dostatečné. K námitce týkající se doručení fotokopie rozhodnutí městský soud uvedl, že z § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru *„nelze dovodit, že všechna vyhotovení (kopie) rozhodnutí musí být vlastnoručně podepsána v rozhodnutí uvedeným služebním funkcionářem. Rozhodující je, aby tento služební funkcionář svým podpisem alespoň na jednom vyhotovení rozhodnutí stvrdil správnost vydaného rozhodnutí tak, aby bylo možné ověřit, zda rozhodnutí vydal příslušný*

služební funkcionář. Nelze považovat za nezákonné a tím méně za nicotné, pokud byly žalobci doručeny fotokopie rozhodnutí, na kterých nebyl vlastnoruční podpis služebního funkcionáře“. Rovněž k námitce neobjektivnosti znaleckého posudku Ing. V., který fyzicky vozidlo nezkontroloval, se městský soud vyslovil. Uvedl totiž: „*Jestliže znalec zcela vyloučil, že by závady popsáním způsobem mohly vůbec vzniknout, nebylo třeba dalšího ohledání vozidla. Znalec měl k dispozici podrobnou dokumentaci k nehodě a dospěl k jednoznačnému závěru, že příčina nehody byla v rychlosti jízdy vozidla v daném místě.*“ Takové posouzení je zcela dostatečné, neboť odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti nepodléhají hodnocení soudu. Soud hodnotí pouze přesvědčivost znaleckého posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění znaleckého nálezu a jeho soulad s ostatními provedenými důkazy. Tomuto požadavku, mj. vysloveném v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 4. 2006, sp. zn. 22 Ca 354/2004, Městský soud v Praze plně dostal.

Rovněž nelze přisvědčit stěžovateli, že by se soud nezabýval jeho tvrzením, že příčinou nehody mohla být závada na jeho vozidle. Tuto svoji námitku ostatně vyvrací sám stěžovatel v kasační stížnosti, neboť dále uvádí, že soud v tomto směru konstatoval, že při nehodovém ději mohlo dojít i k poškození podvozku a stěžovatelova námitka je proto irelevantní. Rovněž toto posouzení ve spojitosti se závěrem znalce shledává Nejvyšší správní soud dostatečným. Není možné se stěžovatelem souhlasit ani v tom, že by z rozsudku městského soudu nebylo zřejmé, na základě jakých důkazů vyvozuje skutečný stav věci. Městský soud ve svém rozsudku dostatečně uvedl, ze kterých důkazů provedených ve správním řízení dovozuje zákonnost napadeného rozhodnutí (úřední záznamy sepsané policisty, podaná vysvětlení strážníků městské policie a paní Ch. a protokol o dopravní nehodě) a také to, které důkazy považuje shodně se žalovaným za nevěrohodné (výpověď samotného stěžovatele, jakož i podání vysvětlení pány Z. a F.). Nedůvodná je také stěžovatelova námitka, že není zřejmé na základě čeho byla nevěrohodnost těchto důkazů shledána. Je zcela zřejmé, že výpovědi obou pánů žalovaný posuzoval v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž jejich nevěrohodnost shledal právě při porovnání těchto důkazů s důkazy ostatními, převažujícími. Zákonnost tohoto závěru potvrdil městský soud a Nejvyšší správní soud se s ním v tomto směru plně ztotožňuje. Ostatně k nepravděpodobnosti a iracionalitě jednání, kterou stěžovatel podsouvá sám sobě, a kterou uvedené důkazy mají potvrdit, se Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 1. 9. 2006, č. j. 2 As 27/2006 - 98, www.nssoud.cz (zde soud posuzoval přestupkové řízení stěžovatele vztahující se ke shodnému skutkovému ději).

Pokud stěžovatel dále namítá, že se soud nezabýval jeho tvrzením ve vztahu ta nebyla řádně poučena podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb. o možnosti odepřít podání vysvětlení, je třeba mu přisvědčit. Městský soud se ve svém rozsudku k této námitce skutečně nevyslovil, a to ani okrajově. Uvedené pochybení však v daném případě nemůže mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť předmětný úřední záznam byl pouze jedním z celé řady důkazů, které potvrzovaly zákonnost závěru žalovaného, a to že stěžovatel dopravní nehodu způsobil dne 21. 9. 2003 v 0:20 hod. I kdyby městský soud shledal tento žalobní bod důvodným (tj. že policisté nepoučili stěžovatelovu manželku před podáním vysvětlení podle § 12 zákona č. 283/1991 Sb.) a k této výpovědi stěžovatelovy manželky nepřihlížel, nemohlo by to mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť závěr v něm obsažený je dostatečným způsobem podložen ostatními důkazy získanými během správního řízení. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. tak nebyly shledány.

Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí, které mu bylo doručeno, mělo být služebním funkcionářem vlastnoručně podepsáno. Městský soud tuto námitku shledal nedůvodnou a uzavřel, že z § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru tato povinnost neplyne.

Pokud městský soud dovodil, že nelze za nicotné považovat rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno ve vyhotovení (fotokopii) nepodepsaném vlastnoručně služebním funkcionářem, je třeba s ním souhlasit. O nicotné rozhodnutí by totiž mohlo jít tehdy, ukázalo-li by se, že bylo vydáno zcela bez vědomí příslušného služebního funkcionáře. Tak tomu ovšem v daném případě zjevně není. Jednak není pochyb o tom, že příslušný služební funkcionář (a to jak v případě rozhodnutí ředitele PČR správy Jihomoravského kraje, tak v případě rozhodnutí policejního prezidenta) rozhodnutí skutečně podepsal, neboť fotokopie rozhodnutí doručené stěžovateli i vyhotovení rozhodnutí obsažená ve správním spisu podpisy, resp. fotokopie podpisů služebních funkcionářů obsahují, a také z dalšího jednání služebních funkcionářů, je zřejmé, že rozhodnutí vydali skutečně oni (ředitel PČR správy Jihomoravského kraje řádně vystupoval v řízení o odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí a policejní prezident v řízení soudním, kde podal jak vyjádření k žalobě, tak ke kasační stížnosti). Pokud tedy stěžovatel obdržel pouze fotokopie předmětných rozhodnutí, nezpůsobuje tato skutečnost jejich nicotnost.

Nelze však souhlasit se závěrem městského soudu, že se nejedná o nezákonnost. Podle § 124 odst. 1 zákona o služebním poměru, který náležitosti rozhodnutí služebního funkcionáře upravuje, musí být rozhodnutí služebního funkcionáře v souladu s právními předpisy, vycházet ze skutečného stavu věci a obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. Písemné vyhotovení rozhodnutí musí obsahovat též datum vydání a musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře a doručeno účastníkovi řízení. Uvedené ustanovení tak jednoznačně požaduje, aby účastníkovi bylo doručeno „*písemné vyhotovení rozhodnutí*“, které „*musí být podepsáno s uvedením hodnosti, jména, příjmení a funkce služebního funkcionáře*“. Nestačí tedy, aby účastník řízení obdržel pouze fotokopii tohoto rozhodnutí (jako v tomto případě) nebo vyhotovení, kde by místo podpisu služebního funkcionáře byla pouze doložka za správnost vyhotovení. Takový postup je bezpochyby v rozporu se zákonem. V daném případě však tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, neboť z tohoto formálního pochybení nevzešlo žádné zkrácení procesních práv stěžovatele v řízení před žalovaným ani před městským soudem a žádné zhoršení jeho celkové právní situace (ostatně ani sám stěžovatel žádné takové porušení neuvádí). Vzhledem k tomu nelze tuto vadu chápat jako důvod pro zrušení rozhodnutí městského soudu v rámci řízení o kasační stížnosti. K tomu viz per analogiam rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, (zveřejněno: Sb. NSS 199/2004).

Má-li stěžovatel za to, že služební funkcionáři nemohli rozhodnout o jeho propuštění ze služebního poměru dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o přestupku nebo v kázeňském řízení, mýlí se. Městský soud k této jeho námitce správně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002 - 21, (zveřejněno: Sb. NSS 7/2003), kde se zdejší soud vyjadřoval k tomu, nakolik musí mít služební funkcionář kvalifikovanou informaci o opomenutí či jednání příslušníka, aby mohl zahájit řízení o jeho propuštění ze služebního poměru. Výslovně zde pak dospěl k závěru, že ze zákona nelze dovodit, že by okamžik zjištění této informace byl vázán na pravomocné skončení řízení o uložení kázeňského trestu, případně řízení jiného. V daném případě měl služební funkcionář k dispozici dostatečné podklady jak pro zahájení řízení tak pro jeho ukončení. Svým rozhodnutím pak žádným způsobem rozhodnutí o stěžovatelově přestupku nepředjímal

a zásadu presumpce nevinoty tak nemohl porušit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2003, č. j. 6 A 48/2001 - 76, zveřejněno: Sb. NSS 201/2004 nebo ze dne 3. 9. 2003, č. j. 5 A 56/2002 - 31, zveřejněno: Sb. NSS 112/2004). Jak už totiž uvedl městský soud ve svém rozsudku, řízení o přestupku a řízení ve věci služebního poměru jsou řízení odlišná a na sobě nezávislá. Jediné co je spojuje, je posuzování shodného skutkového stavu.

Stěžovatelova závěrečná připomínka, že s účinností od 1. 3. 2006 byl § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru novelizován a pokud by byl stěžovatel posuzován podle novelizovaného ustanovení, mohlo by to pro něj být příznivější, je sice správná, avšak na zákonnost rozhodnutí městského soudu nemůže mít žádný vliv. Městský soud totiž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vychází při posuzování zákonnosti tohoto rozhodnutí ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (služebního funkcionáře), § 75 odst. 1 s. ř. s. Ten pak rozhodoval v roce 2004, tedy v době, kdy zákon č. 21/2006 Sb., který stěžovatelem zmíněnou novelu přinesl, neexistoval. Ve stěžovatelův prospěch nelze použít ani přechodná ustanovení tohoto zákona, neboť podle jeho § 27 se v řízení o propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru zahájeném před nabytím účinnosti tohoto zákona (tj. přede dnem 1. 3. 2006) důvody propuštění posuzují podle dosavadních právních předpisů. Pokud nelze tohoto zákona použít ani pro řízení u příslušníků, která teprve probíhají, tím méně je možné se na něho odvolávat v případě stěžovatele, jehož řízení bylo před nabytím účinnosti tohoto zákona ukončeno. Nejvyšší správní soud proto shledal závěr městského soudu správným a uplatněné důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezjistil.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal naplněným žádný z tvrzených důvodů kasační stížnosti, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu